

Arrest

nr. 49 583 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beide verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van

1. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan X (hierna: tweede verzoekster) zonder bevel om het grondgebied te verlaten;
 2. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan X (hierna: eerste verzoekster) met bevel om het grondgebied te verlaten;
- aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat H. VAN DE WAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2008 legt verzoekster van Oekraïense nationaliteit een aankomstverklaring af. Het verblijf van verzoekster wordt toegestaan tot 4 januari 2009.

Op 7 april 2009 biedt verzoekster zich samen met de heer L.D., een Belgische onderdaan, aan bij de gemeente om een huwelijksaangifte te doen.

Op 29 mei 2009 komen verzoekster en haar dochter België binnen in het bezit van een paspoort met visum. Hun verblijf wordt toegestaan tot 27 augustus 2009.

Op 20 juni 2009 treedt verzoekster in België in het huwelijk met de heer L.D.

Op 23 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote.

Op 23 juni 2009 dient verzoeksters dochter een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 16 oktober 2009 richt de advocaat van verzoeksters echtgenoot een brief tot de gemeente waarin hij meedeelt dat de heer L.D., de echtgenoot, de echtscheidingsprocedure zal inleiden.

Op 20 oktober 2009 dagvaardt verzoeksters echtgenoot verzoekster in echtscheiding in kort geding.

Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters dochter de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster het bevel tot terugbrenging van haar dochter.

Op 30 oktober 2009 wordt verzoeksters echtgenoot gemachtigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zetelend in kort geding om afzonderlijk te verblijven op de echtelijke verblijfplaats en wordt verzoekster verbod opgelegd, op straffe van uitdrijving, om deze woning nog te betreden.

Op 5 november 2009 legt verzoeksters echtgenoot bij de lokale politie een verklaring af dat er sprake is van een schijnhuwelijk en verklaart dat hij de echtscheidingsprocedure heeft ingezet, alsmede in kortgeding heeft bekomen dat verzoekster de woning moet verlaten.

Op 12 november 2009 stelt verzoekster tegen voormelde drie beslissingen van 22 oktober 2009 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 36 320 van 18 december 2009 vernietigt de Raad voormelde drie beslissingen van 22 oktober 2010.

Op 24 november 2009 stelt de lokale politie een negatief verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging op waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster heeft verklaard dat hij de echtscheiding heeft ingesteld en dat verzoekster sinds 23 november 2009 uit huis is gezet na uitspraak in kort geding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar dochter op 1 februari 2010 van ambtswege werden geschrapt uit het rijksregister.

Op 3 februari 2010 stelt de lokale politie een negatief verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging op waaruit blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sinds 23 november 2009, dat verzoekster en haar dochter sinds 23 november 2009 geen belangen meer hebben op het adres van de echtelijke verblijfplaats, dat zij uit huis zijn gezet na uitspraak in kortgeding als gevolg van de hangende echtscheidingsprocedure en dat verzoekster en haar dochter op 1 februari 2010 van ambtswege werden geschrapt uit het rijksregister.

Op 11 maart 2010 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote.

Op 12 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 juni 2010 dient verzoeksters dochter opnieuw een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeksters dochter de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 6 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie; aangevraagd op 10.06.2010 door L., T. (...), geboren te (...) op(...) en van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar, die ten hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Aangezien het verblijf van de moeder van betrokkene werd geweigerd op basis van het feit dat de echtscheidingsprocedure tussen de moeder van betrokkene en de echtgenoot van de moeder van betrokkene is ingeleid, kan men nog bezwaarlijk spreken over een huwelijk. De verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon is bijgevolg niet meer afdoende bewezen. Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene niet meer bij de echtgenoot van haar moeder woont en kan bijgevolg niet meer gezegd worden dat betrokkene zien bij de referentiepersoon heeft gevoegd. Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster het bevel tot terugbrenging van haar dochter.

Op 28 juni 2010 stelt verzoekster tegen voormelde beslissing van 12 april 2010 beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 46 975 van 4 augustus 2010.

Op 1 juli 2010 wordt de beslissing van 12 april 2010 ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 6 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.03.2010 door L., O. (...), geboren te (...), op 22.01.1977 en van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980: de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt:

Uit de dagvaarding In echtscheiding en in kort geding dd 20.10.2009 blijkt dat de echtgenoot van betrokkene de echtscheiding ingeleid heeft. Uit het kort geding van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen dd 30.10.2009 blijkt dat aan betrokkene een verbod werd opgelegd om de woning nog te betreden op straffe van uitdrijving.

Uit het verslag samenwoning dd 03.02.2010, opgesteld door de politie van Kapellen, blijkt dat betrokkene sedert 23.11.2009 effectief het echtelijk dak verlaten heeft. De gegevens van het

rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 03.04.2010 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke.

Uit al deze feiten blijkt duidelijk dat er bezwaarlijk kan gesproken worden van een huwelijk en dat betrokkene zich niet bij de referentiepersoon heeft gevoegd.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis, §2, 1° en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeksters om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of verzoeksters procesbekwaam zijn. Tweede verzoekster is minderjarig. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch tweede verzoekster beschikt gezien haar leeftijd (15 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door tweede verzoekster onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Wettelijke basis beslissing

Thans dient te worden vastgesteld dat 1° verzoekster en haar echtgenoot (tot op heden werd de echtscheiding nog niet uitgesproken) geen gezamenlijke vestiging meer hebben, zijnde het enige motief om aan verzoekster het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden te weigeren.

Hetzelfde geldt voor 2° verzoekster en de echtgenoot van haar moeder.

De motieven voor de bestreden beslissing bestaan er echter enkel in dat men voorhoudt dat verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2, 1° van de Wet van 15 december 1980 zou vallen, omdat zij zich niet bij de referentiepersoon zou hebben gevoegd.

Uit het feitenrelaas blijkt echter genoegzaam dat verzoeksters zich aanvankelijk wel degelijk bij de referentiepersoon hebben gevoegd, doch dat inmiddels de samenwoning heeft opgehouden door het uitsluitende toedoen van deze referentiepersoon, dewelke verzoeksters manu militari uit de woning heeft verdreven, hetgeen wezenlijk verschilt van de persoon die zelf deze woning zou hebben verlaten.

Eén en ander is echter irrelevant om te beoordelen of verzoeksters moeten worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie, waar ontegensprekelijk vast staat dat verzoeksters tot nader order nog steeds een familielid van een burger van de Unie zijn, nu de echtscheiding nog niet werd uitgesproken. Vermoedelijk baseert de verwerende partij zich op het gebrek aan samenwoning om thans het verblijf aan verzoekster te ontzeggen, waarvoor echter artikel 42quater §1, 4° zou moeten worden gebruikt, dat evenwel eveneens geen toepassing kan vinden in het onderhavige geval, zoals hierna zal worden toegelicht.

Alleszins is de bestreden beslissing tot stand gekomen op basis van een verwijzing naar een niet ter zake dienend artikel, vermits er niet kan worden betwist dat verzoekster zich bij de referentiepersoon, t.w. haar echtgenoot, heeft gevoegd.

Artikel 40bis, §2, 1° betreft immers een momentopname, waarmee wordt vastgesteld of een persoon al dan niet als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. In casu hebben verzoeksters zich weldegelijk bij de referentiepersoon gevoegd, zodat dit artikel later niet meer kan spelen, zodat uitsluitend artikel 42quater §1, 4° zou kunnen spelen.

De bestreden beslissing werd derhalve reeds op basis van een verkeerde toepassing van de wet en foutieve verwijzing genomen. Alleen om deze reden dient de beslissing reeds te worden vernietigd en ingetrokken.

Artikel 42quater §1, 4°

Vermoedelijk wordt door verwerende partij aangestuurd op een toepassing van artikel 42quater §1 4°; dat bepaalt:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Inderdaad heeft de samenwoning inmiddels opgehouden te bestaan, doch er dient aan de hand van de letterlijke bewoordingen van de wet te worden vastgesteld dat het verblijf niet moet worden geweigerd indien deze samenwoning niet meer bestaat, doch dat dit een mogelijkheid is.

Er dient door de instantie die het verblijf toekent of weigert een onderzoek te gebeuren en alsdan een beslissing te worden genomen, hetgeen in casu niet is gebeurd, daar de beslissing niet is gemotiveerd.

Bij gebrek aan motivering dient inderdaad te worden vastgesteld dat aan verzoeksters het verblijf niet mocht worden geweigerd, waarbij verzoeksters het navolgende ten overvloede uiteenzetten.

Inderdaad is de weigering van het verblijf geen automatisme, en dient derhalve te worden nagegaan of er voldoende redenen zijn om deze weigering uit te spreken. De wet spreekt immers zeer duidelijk van een mogelijkheid (het verblijf kan geweigerd worden...).

In deze wordt geen enkele motivering gegeven waarom het verblijf wordt geweigerd, doch wel wordt verwezen naar een echtscheidingsprocedure welke werd ingeleid en een uitdrijving van verzoeksters uit de gezinswoning.

De omringende omstandigheden werden echter niet eens onderzocht, althans blijkt hierover niets uit de bestreden beslissing.

Zo komt niet aan de orde dat verzoeksters geenszins naar België zijn gekomen om een huwelijk te laten plaatsvinden om na het verkrijgen van verblijfsdocumenten onmiddellijk de referentiepersoon te verlaten, doch dat deze referentiepersoon zelf om duistere redenen verzoeksters uit de gezinswoning heeft laten verdrijven.

Dat verzoeksters tevens op zeer korte termijn al de mogelijke inspanningen hebben geleverd om de Nederlandse taal te leren en tevens onderwijs en opleiding te volgen, wordt eveneens niet onderzocht.

Zodoende wordt vastgesteld dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris niet in overeenstemming met de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd genomen.

Inderdaad wordt er op onvoldoende omstandige wijze uiteengezet waarom het verblijf niet wordt toegekend indien deze werd genomen op basis van artikel 42quater §1, 4°, waar hoger reeds werd aangetoond dat de beslissing niet kan gemotiveerd zijn op basis van artikel 40bis, §2, 1°.

Het louter vermelden van een stijlformule kan niet worden aanvaard als een uitdrukkelijke motivering in de zin van de Wet van 29 juli 1991.

De omstandigheid dat de echtgenoot die verzoekster uit de gezinswoning heeft verdreven en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart, manifest te kwader trouw is, werd niet onderzocht.

Deze omstandigheid blijkt reeds uit het feit dat hij al meermaals informant heeft gespeeld om verzoekster van het grondgebied te verdrijven. Deze houding is laakbaar en bedenkelijk.

Anderzijds moet ook terdege rekening worden gehouden dat bij de aflevering van een eerdere bijlage 20 aan 1e verzoekster, 2e verzoekster op 10 juni 2010 wel een attest van immatriculatie heeft afgeleverd gekregen, geldig tot 9 november 2010 (stuk 4), waarbij na beroep van verzoekster deze bijlage 20 werd ingetrokken.

Zodoende zou een minderjarig kind haar moeder van het grondgebied verdreven zien, terwijl zijzelf wel een geldige verblijfstitel heeft... Begrijpe wie kan!

De nieuwe beslissing met vermelding van artikel 40bis, §2, 1° is opnieuw een voorbeeld van hoe men blijkbaar verzoeksters een verblijfstitel wenst te ontzeggen, en dit ten koste van de zorgvuldigheid waarmee de beslissingen keer op keer worden genomen.

Alleszins zijn ook nu weer de omringende omstandigheden niet onderzocht en heeft de verwerende partij zich beperkt tot het nemen van een beslissing op basis van stijlformules en een slaafse toepassing van de wet, zonder haar discretionaire bevoegdheid aan te wenden en een onderzoek van het dossier uit te voeren.

Het manifeste gebrek aan motivering is hiervan het beste voorbeeld.

Gelet op het bovenstaande dient de beslissing dan ook in ieder geval te worden ingetrokken.”

4.2. In de nota repliceert verwerende partij bij citering van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet dat de motivering die in de bestreden beslissing wordt voorzien, wordt aangewend om aan te geven dat er *in casu* geen sprake meer is van een gezinscel. Verwerende partij duidt erop dat er sprake moet zijn van een gezinscel opdat een machtiging tot verblijf als echtgenote kan worden toegestaan. Verwerende partij wijst erop dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er tussen verzoekster en de heer L.D. geen reële echtelijke band meer bestaat aangezien uit de dagvaarding in echtscheiding en in kort geding van 20 oktober 2009 blijkt dat verzoeksters echtgenoot de echtscheiding heeft ingeleid. Tevens blijkt uit het kort geding van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 30 oktober 2009 dat aan verzoekster verbod werd opgelegd om de woning te betreden en blijkt uit het verslag van samenwonen van 3 februari 2010 opgesteld door de politie van Kapellen dat verzoekster sedert 23 november 2009 effectief het echtelijk dak heeft verlaten en dat dit wordt bevestigd door de gegevens van het rijksregister. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad wijst verwerende partij erop dat verzoekster geenszins aantoont dat er nog een levensgemeenschap zou bestaan, noch maakt zij er melding van in haar verzoekschrift, zodat de bestreden beslissing niet wordt weerlegd. Aangezien verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, is verwerende partij van mening dat voormeld artikel dan ook op correcte wijze in de bestreden beslissing werd opgenomen. Verwerende partij stelt dat het “ontbreken van een gezinscel” zich immers niet letterlijk bevindt in artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 42quater, dat volgens verzoekster had moeten worden vermeld. Bij citering van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad benadrukt verwerende partij dat het op basis van de gegevens dat verzoekster en de heer L.D. verblijf houden op een verschillend adres en één van de partners melding maakt van een mogelijk schijnhuwelijk en de echtscheiding heeft ingesteld, niet onredelijk is om te besluiten dat er geen gezinscel meer is. Vervolgens laat verwerende partij bij een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsverplichting gelden dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsverplichting. Verwerende partij merkt op dat verzoekster er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verwerende partij merkt tevens bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing klaarblijkelijk kent, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift, zodat aan de formele motiveringsverplichting werd voldaan. Verwerende partij acht het enig middel van verzoekster niet ernstig.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) en artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar verzoekster zich niet bij de referentiepersoon heeft gevoegd. Er wordt tevens verwezen naar de dagvaarding in echtscheiding en in kort geding van 20 oktober 2009 waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot de echtscheiding heeft ingeleid, naar het kort geding van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 30 oktober 2009 waaruit blijkt dat aan verzoekster een verbod werd opgelegd om de woning nog te betreden op straffe van uitdrijving, naar het verslag van samenwoning van 3 februari 2010 opgesteld door de politie van Kapellen waaruit blijkt dat verzoekster het echtelijk dak heeft verlaten sinds 23 november 2009, dat de gegevens van het rijksregister bevestigen dat verzoekster sedert 3 april 2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven en dat uit al deze feiten blijkt dat er bezwaarlijk kan worden gesproken van een huwelijk en dat verzoekster zich niet bij de referentiepersoon heeft gevoegd.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters dochter niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar verzoeksters dochter zich niet bij de referentiepersoon heeft gevoegd. Er wordt tevens verwezen naar het feit dat het verblijf van haar moeder wordt geweigerd daar de echtscheidingsprocedure tussen haar moeder en de echtgenoot van haar moeder is ingeleid, dat bezwaarlijk nog kan worden gesproken van een huwelijk, dat de verwantschap met de referentiepersoon niet meer afdoende is bewezen, dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoeksters dochter niet meer bij de echtgenoot van haar moeder woont en dat bijgevolg niet meer kan gezegd worden dat verzoeksters dochter zich bij de referentiepersoon heeft gevoegd.

Verzoekster voert, in wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het enig middel, aan dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van een verkeerde toepassing van de wet en is van mening dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar een niet ter zake dienend artikel, met name artikel 40*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet uiteen dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet slechts een momentopname betreft waarbij enkel wordt vastgesteld of een persoon al dan niet als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. Verzoekster duidt erop dat zij tot op heden nog steeds als een familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd, daar de echtscheiding tussen haar en haar Belgische echtgenoot nog niet werd uitgesproken en benadrukt dat zij zich wel degelijk bij de referentiepersoon, zijnde haar echtgenoot, heeft gevoegd. Verzoekster stelt bijgevolg dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden. Verzoekster is vervolgens van mening dat verwerende partij de bestreden beslissingen vermoedelijk heeft gebaseerd op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, in welke situatie volgens verzoekster artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. Verzoekster werpt op dat *in casu* uitsluitend artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet toepassing kan vinden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Vooreerst merkt de Raad op dat het door verzoekster ingeroepen artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet de situatie betreft waarin een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Verzoekster heeft *in casu* nog geen verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie verkregen, zodat zij zich niet kan beroepen op dit artikel. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster zich vergist waar zij stelt te vermoeden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van het gebrek aan samenwoning, waarbij artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet had moeten worden aangewend.

Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoekster op 11 maart 2010 een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan. Artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de tweede bestreden beslissing, bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd onder meer de echtgenoot, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Uit de samenlezing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat deze bepaling ook

van toepassing is op de echtgenoot van een Belg. Bijgevolg dient verzoeksters aanvraag om een verblijfskaart te worden beoordeeld op grond van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van een verkeerde toepassing van de wet of bij verwijzing naar een niet ter zake dienend wetsartikel. *In casu* werd geen foutieve rechtsgrond aangeduid.

Waar verzoekster uiteen zet dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet slechts een momentopname betreft waarbij enkel wordt vastgesteld of een persoon al dan niet als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd, wordt verwezen naar punt 4.6. van dit arrest.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissingen een stijlformule wordt aangewend, dient opgemerkt te worden dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

4.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het enig middel, voert verzoekster verder aan dat zij stelt te vermoeden dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissingen volgens verzoekster niet kunnen worden genomen in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster merkt bij citering van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet op dat haar verblijfsrecht aan de hand van de letterlijke bewoordingen van de wet niet moet worden geweigerd, doch dat dit louter een mogelijkheid is. Vervolgens wijst verzoekster erop dat in de tweede bestreden beslissing op onvoldoende omstandige wijze werd uiteengezet waarom het verblijfsrecht niet aan verzoekster wordt toegekend en stelt verzoekster dat verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te voeren. Verzoekster uit hierbij kritiek op de motivering van de tweede bestreden beslissing daar in de bestreden beslissing geen enkele motivering wordt gegeven waarom haar verblijf wordt geweigerd, doch wordt verwezen naar de ingeleide echtscheidingsprocedure en haar uitdrijving uit de gezinswoning. Verzoekster duidt erop dat de concrete omstandigheden niet werden onderzocht en stelt dat zij en haar dochter niet naar België zijn gekomen om een huwelijk te laten plaatsvinden teneinde verblijfsdocumenten te verkrijgen en de referentiepersoon onmiddellijk te verlaten. Verzoekster houdt voor dat de referentiepersoon, zijnde haar echtgenoot, haar zelf om duistere redenen en manifest te kwader trouw uit de gezinswoning heeft verdreven en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart, als ook dat haar echtgenoot reeds meermaals informant heeft gespeeld om haar van het grondgebied te verdrijven. Daarnaast duidt verzoekster op de inspanningen die zij op korte termijn heeft geleverd om de Nederlandse taal te leren, alsook om onderwijs en opleiding te volgen.

4.5. Waar verzoekster voortbouwt op haar vermoeden dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van het feit dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en stelt dat de bestreden beslissingen dienden te worden genomen in toepassing van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en waar verzoekster er hierbij op duidt dat haar verblijfsrecht aan de hand van de letterlijke bewoordingen van de wet niet moet worden geweigerd, doch dat dit louter een mogelijkheid is, wordt herhaald, zoals betreffende het eerste onderdeel van het enig middel reeds werd uiteengezet, is dat er *in casu* geen sprake is van een beëindiging van een verblijfsrecht, zodat verzoekster zich niet dienstig op artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

4.6. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoekster de motieven van de tweede bestreden beslissing geenszins betwist en dat zij uitdrukkelijk erkent dat zij en haar echtgenoot geen gezamenlijke vestiging meer hebben, dat de echtscheidingsprocedure door haar echtgenoot werd ingeleid en dat zij verdreven

werd uit de gezinswoning. Verzoekster voert aan dat verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te voeren, dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden en dat in de bestreden beslissing bijgevolg op onvoldoende omstandige wijze werd uiteengezet waarom het verblijfsrecht aan verzoekster wordt geweigerd. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de tweede bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: verzoekster heeft zich niet bij haar echtgenoot gevoegd zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de dagvaarding in echtscheiding en in kort geding van 20 oktober 2009 waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot de echtscheiding heeft ingeleid, naar de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zetelend in kort geding van 30 oktober 2009 waaruit blijkt dat aan verzoekster een verbod werd opgelegd om de woning nog te betreden op straffe van uitdrijving, naar het verslag van samenwonen van 3 februari 2010 opgesteld door de politie van Kapellen waaruit blijkt dat verzoekster het echtelijk dak heeft verlaten sinds 23 november 2009, dat de gegevens van het rijksregister bevestigen dat verzoekster sedert 3 april 2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven en dat uit al deze feiten blijkt dat er bezwaarlijk kan worden gesproken van een huwelijk en dat verzoekster zich niet bij de referentiepersoon heeft gevoegd.

Uit de aanvraag (bijlage 19ter) blijkt dat verzoekster verzoekt om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote, zodat de *in casu* relevante bepaling van de Vreemdelingenwet artikel 40bis, § 2, 1° is, dat luidt als volgt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”*

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleidt of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegen.”

De Raad wijst erop dat artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet niet alleen vereist dat de aanvrager van de verblijfskaart de echtgenoot van de burger van de Unie is, maar tevens dat hij deze burger van de Unie begeleidt of zich bij hem voegt. Dit is analoog met het begrip “met zich vestigt” in het oude artikel 40 van de Vreemdelingenwet (*cf.* Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 51-2845/001, 42 en 52). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel, een reële, echtelijke band, en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (*cf.* RvS 24 april 1995, nr. 53 030; RvS 5 maart 2004; nr. 128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158 407; RvS 21 februari 2007, nr. 168 044).

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om op basis van de dagvaarding in echtscheiding en in kort geding van 20 oktober 2009, de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zetelend in

kort geding van 30 oktober 2009, het verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging van de lokale politie van 3 februari 2010 en de gegevens van het rijksregister te besluiten dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen en dat er geen sprake meer is van een huwelijk in de zin van een gezinscel tussen de echtelieden. De vorming van een gezinscel vereist immers de medewerking van beide partners. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Immers, het gegeven dat verzoekster gedurende een bepaalde periode in het verleden heeft samengewoond met haar Belgische echtgenoot en het feit dat zij niet op vrijwillige basis de gezinswoning heeft verlaten, niet dienend is daar aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg dient te zijn voldaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake was van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel of nog, een reële, echtelijke band tussen haar en haar Belgische echtgenoot in functie van wie zij een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend. Het bestuur dient uit te gaan van de feiten en niet van de beweerdte goede intenties van een der echtelieden.

Er dient opgemerkt te worden dat uit het loutere bestaan van een huwelijksband geen automatisch recht op het verkrijgen van een verblijfskaart kan worden afgeleid. Conform vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient verzoekster aan te tonen dat zij een duurzame relatie heeft met haar echtgenoot bij wie zij zich dient te voegen.

Waar verzoekster duidt op de inspanningen die zij op korte termijn heeft geleverd om de Nederlandse taal te leren, alsook om onderwijs en opleiding te volgen, dient opgemerkt te worden dat deze elementen geen nieuwe gegevens aanbrengen aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en bevat geen bijkomende informatie waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen. Bijgevolg volstaat het hoofdmotief van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen. Verzoekster toont dienvolgens niet aan waarom in de bestreden beslissing hieromtrent diende te worden gemotiveerd, noch toont zij aan dat de vaststelling dat zij zich niet bij haar echtgenoot heeft gevoegd, omwille van de inspanningen die zij op korte termijn heeft geleverd om de Nederlandse taal te leren en om onderwijs en opleiding te volgen, niet het uitgangspunt van de bestreden beslissing kan vormen.

Waar verzoekster stelt dat zij en haar dochter niet naar België zijn gekomen om een huwelijk te laten plaatsvinden teneinde verblijfsdocumenten te verkrijgen en de referentiepersoon onmiddellijk te verlaten, wordt opgemerkt dat verzoekster zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die zij op geen enkele wijze met concrete gegevens staakt. Bijgevolg kan deze blote bewering van verzoekster geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster voorhoudt dat de referentiepersoon, zijnde haar echtgenoot, haar zelf om duistere redenen en manifest te kwader trouw uit de gezinswoning heeft verdreven en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart, als ook dat haar echtgenoot reeds meermaals informant heeft gespeeld om haar van het grondgebied te verdrijven, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

In zoverre verzoekster hierbij kritiek uit op de niet in het geding zijnde vorige beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten die ten hare opzichte werden genomen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissingen te betwisten. Waar verzoekster hierbij nog aangeeft dat haar minderjarige dochter in het bezit is van een geldige verblijfstitel, zijnde een attest van immatriculatie, uitgereikt op 10 juni 2010 en geldig tot 9 november 2010, dat verzoekster tevens in bijlage bij het verzoekschrift voegt, dient erop te worden gewezen dat verzoekster eraan voorbij gaat dat uit de stukken van het administratief dossier

blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 15 juni 2010 ten aanzien van haar dochter de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en op 15 juni 2010 tevens instructie werd gegeven aan verzoekster een bevel tot terugbrenging van haar dochter te geven.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijze tot het besluit kon komen dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid, *in casu* als echtgenote van een burger van de Unie te genieten en dat de dochter van verzoekster evenmin aan deze voorwaarden voldoet. Verzoekster maakt derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissingen te kunnen nemen. De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekster aangevoerde argumenten maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen. De schending van de artikelen 40bis, § 2, 1° en 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

4.7. In de mate waarin verzoekster met de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *“De nieuwe beslissing met vermelding van artikel 40bis, §2, 1° is opnieuw een voorbeeld van hoe men blijkbaar verzoeksters een verblijfstitel wenst te ontfangen, en dit ten koste van de zorgvuldigheid waarmee de beslissingen keer op keer worden genomen”*, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient het opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.8. In de mate waarin verzoekster er *in fine* van haar verzoekschrift om verzoekt dat de bestreden beslissing zou worden ingetrokken, dient erop gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om de bestreden beslissing in te trekken. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET